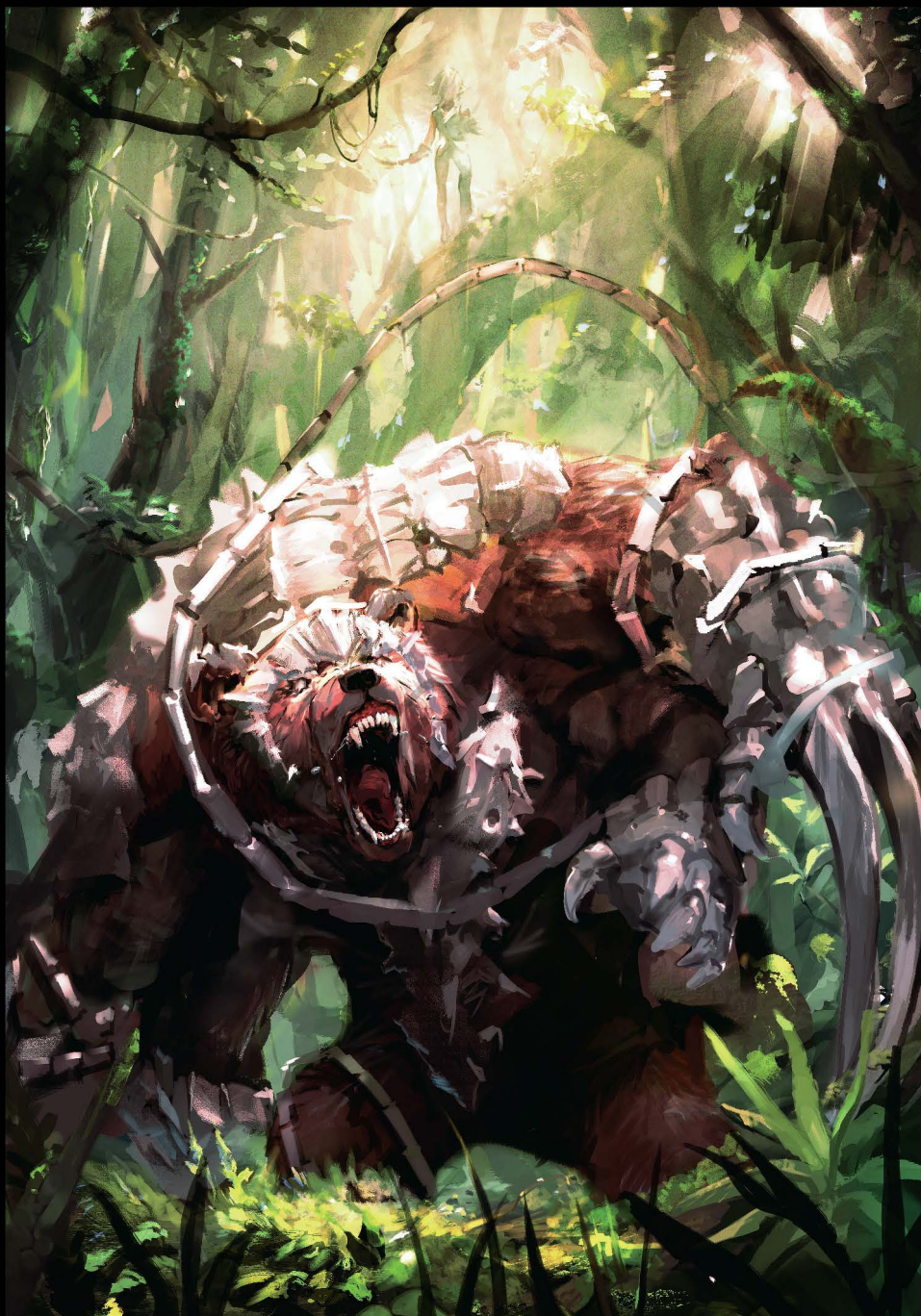

OVERLORD [5] The half elf God-kin *Kugane Maruyama*

illustration by so-bin

OVERLORD 15 มนุษย์ทเวดรีงเอลฟ์ (ปฐมบท)

Kugane
Maruyama

<http://shop.dexclub.com/>

OVERLORD [15] The half elf God-kin

มนุษย์ทวะครึ่งเอลฟ์ (ปฐมนบท)

Kiyane Maruyama | illustration by so-bin

Contents

0 0 3 — **Prologue**

0 1 9 — บทที่ 1 ————— เพื่อวันลาพักร้อน

1 2 1 — บทที่ 2 — ภาพการท่องเที่ยวในแบบของนาซาลิค

2 2 1 — บทที่ 3 ————— การต่อสู้อันห้าวหาญของออร์่า

3 2 5 ———— แนะนำตัวละคร

“อาณาจักรมนตราเริ่มรุกรานราชอาณาจักรแล้ว พูตให้ถูกคือ
เริ่มไปนานแล้ว ช่างน่าหวาดกลัวเหลือเกิน... แม้แต่ราชอาณาจักรยังรู้ตัว
เข้าไปถึงหนึ่งเดือน พวกเราก็ถูกขย้ำอยู่กับวารีที่เป็นหูดไปด้วยเหมือนกัน
หากไม่มี ‘คาราพยากรณ์พันลี้’ คงรู้ตัวช้ากว่านี้... พูตได้เลยว่าจะตาของ
ราชอาณาจักรถูกกำหนดไว้แล้ว ไม่มีเวลาเหลืออีกแล้ว จำเป็นต้องชักชวน
นักผจญภัยให้เร็วยิ่งขึ้นไปอีก”

หัวหน้านักบวชสูงสุดมองไปที่หัวหน้านักบวชปฐพี เรย์มอน ชาร์ก
โรแลนด์

“เรากำลังทุ่มเทสุดกำลังครับ”

เมื่อเรย์มอนตอบ หัวหน้าสถาบันค้นคว้าก็ถามต่อว่า

“น่าเสียดายมากที่ยอมมอบเมจิกไอเท็มที่อยู่ในประเทศนั้น
ให้อาณาจักรมนตราไปง่ายๆ... ไม่มีวิธีเอาคืนมารึ? โดยเฉพาะสมบัติลับ
อามิวเลท ออฟ อิมมอทัล, การ์เดียน, กันเลท ออฟ ไวทาลิตี้ แล้วก็...”
หัวหน้าสถาบันค้นคว้าค่อยๆ จอมนับ เพื่อจะได้แสดงออกให้รู้ว่าเป็น
เรื่องสำคัญที่สุด “เรเซอร์เอดจ์”

“ไม่มีทางครับ ไม่มีคนเวียนไปถึงทางนั้นหรอก เรามีคนที่ทำงานได้
อยู่จำกัด จำเป็นต้องทำให้ชาวศาสนจักรในราชอาณาจักรหนีไปได้อย่าง
ปลอดภัยด้วยสิ”

“...อาณาจักรมนตรากำลังบุกมานะ หลังจากหัวหน้าันกรบตายไป
ก็มีว่าที่หัวหน้าันกรบ ผู้ชายชื่ออัน...กู...ลา... อะแฮม... อะไรนั่นพวกติดตัวไว้
ไม่ใช่รึ?”

จอมพลสูงสุดเอ่ยถาม หัวหน้าสถาบันค้นคว้าจึงพูดว่า

“เบรน อันกลอสสินะครับ ถูกต้องเลย แต่ซึ่งตัวเขามาพร้อมกันก็เรียบร้อยแล้ว ไม่ใช่คนโง่เงาที่จะขี่ม้าซึ่งกำลังวิ่งไปทางหน้าผาต่อไปอย่างนั้นสินะ? ตอนแรกอาจแสดงอาการไม่พอใจ แต่ต้องรู้สึกขอบคุณทางนี้ทันทีแน่”

“แต่จากที่เราตรวจสอบดูแล้ว ไม่คิดว่าเขาจะเป็นคนแบบนั้นนี่สิ”

หัวหน้านักบวชอัคคี เบเลนีส นาแก้ว ซานทีนี หนึ่งในผู้หญิงที่มีอยู่สองคนภายในองค์กรปฏิบัติการระดับสูงสุดเอ่ยตอบ

“ตีค่าไว้สูงเลยนะ”

หัวหน้าองค์กรตุลาการที่เป็นผู้หญิงอีกคนหนึ่งพูด เบเลนีสจึงยิ้มให้

“ค่ะ พวกเราหัวหน้านักบวชตีค่าเขาได้สูงมาก ในเวลาเดียวกันก็ตัดสินใจว่าไม่ใช่บุคคลที่จะทำตามคำเชิญชวนของเรา จึงออกคำสั่งให้หลีกเลี่ยงการติดต่อเขาโดยตรงค่ะ”

“เหมือนกับหัวหน้ากรับผู้หนึ่ง หรือ ไม่ยอมมองภาพโดยรวม แต่กลับถูกครอบงำด้วยความรู้สึกอันไร้เหตุผล ไม่เข้าใจความคิดของพวกเขาเลย” หัวหน้าองค์กรนิติบัญญัติเปรยอย่างนั้น แต่เมื่อถูกหลายคนมองด้วยสายตาไม่เป็นมิตร จึงรีบพูดอย่างลนลาน “ต้องขออภัยด้วย ดูเหมือนว่าจะพูดเกินไปหน่อยครับ แต่สำหรับข้าแล้ว การเอาชีวิตไปทิ้งขว้างแบบนั้นไม่ใช่การกระทำที่นึกถึงเรื่องหลังจากนี้อ่างอนาคตของมนุษยชาติเลยนะครับ เกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว ไม่ว่าใครจะพูดอย่างไร ข้าก็ไม่คิดจะเปลี่ยนความคิดหรอกนะครับ”

“ข้าไม่ปฏิเสธหรอก” คนที่ส่งเสียงพูดอย่างสงบเสียงก็คือหนึ่งในคนที่มองด้วยสายตาขุนเคือง โดมินิก อีเร บาร์ทูล หัวหน้านักบวชชาย

“แต่พวกเราก็มีเรื่องที่ยอมอ่อนข้อให้ไม่ได้เช่นกันสินะ? สำหรับเขาแล้ว คงเป็นอย่างนั้นแหละ”

“อาจารย์เกลฟก็เห็นด้วยกับความคิดนั้นหรือครับ?” เมื่อหัวหน้าสถาบันค้นคว้าพูดเหมือนไม่พอใจเล็กน้อย ผู้เฒ่าที่เหมือนกับต้นไม้แห่งหัวหน้านักบวชวารี จินติน เดลัน เกลฟจึงพยักหน้าตอบ “...ถ้าอย่างนั้น ข้าก็จะไม่พูดเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้วครับ”

“ก็ดีใจนะที่มีบุคลากรชั้นยอดมาที่ประเทศของเรา แล้วสภาพจิตใจของพวกเขาก็คงเป็นอย่างไรบ้าง?”

มีทีมนักผจญภัยหลายทีมมาที่ศาสนจักรแล้ว ส่วนใหญ่เป็นระดับมิทริลขึ้นไปก็จริง แต่ผลลัพธ์จากกระบวนการรวมข้อมูลของคัมภีร์แสงวารีทำให้รู้ว่ามีเหล่าผู้ที่มีอนาคตไกลรวมอยู่ด้วย

“ไม่ค่อยดีเท่าไร...เอ่อ...ครับ” ผู้รับผิดชอบเรื่องการคัดเลือกตัวหัวหน้านักบวชแสงสว่าง อิวอน จัสนา ดราโครวาทพูด “ถึงจะยอมมาด้วยใจ แต่การทอดทิ้งคนจำนวนมากก็เป็นหนามยอกอก...ครับ”

มีเสียงของผู้ร่วมประชุมดังขึ้นมาว่าไม่ต้องใช้คำสุภาพก็ได้ อิวอนจึงตอบกลับอย่างผ่าเผยว่า “การแสดงความเคารพต่อรุ่นพี่เป็นเรื่องปกติไม่ใช่หรื” แต่ก็รีบเปลี่ยนคำพูดเป็น “ไม่ใช่หรือครับ”

ถ้าเป็นการประชุมที่มีแค่เหล่าหัวหน้านักบวช บางทีพวกเขาก็ใช้คำสุภาพหรืออาจจะไม่ใช่ก็ได้ สาเหตุมาจากความสนิทสนมกันนั่นเอง

“ดังนั้น...พวกเราจึงคิดว่าต้องจัดการหนามยอกอกนั้นครับ”

“อย่างไร?”

คนที่ตอบคำถามของหัวหน้าองค์กรตุลาการก็คือเรย์มอน

“ถ้าเป็นหนามแหลมที่เกิดจากการช่วยเหลือผู้คนที่ไม่ได้ ก็ต้องเยียวยาด้วยการช่วยเหลือครับ จึงคิดว่าก่อนอื่นจะให้มุ่งหน้าไปราชอาณาจักรมังกิรเพื่อต่อสู้กับพวกปีศาจแมนในดินแดนนั้นครับ”

มีเสียงพูดว่า อย่างนี้เอง

ได้ข้อมูลมาว่าอาณาจักรมนตราไปติดต่อราชอาณาจักรมังกิรเพื่อจำหน่ายอันเดคให้แล้ว รวมทั้งยังเป็นอันเดคที่แข็งแกร่งจนผิดปกติด้วย

ถ้าปล่อยไปอย่างนี้ อิทธิพลของศาสนจักรในราชอาณาจักรจะถดถอย ส่วนอิทธิพลของอาณาจักรมนตราจะเพิ่มสูงขึ้น ในความหมายของการป้องกันเรื่องนั้นแล้วจึงเป็นวิธีที่ดีเลยทีเดียว แต่ก็มีเสียงแสดงความกังวลใจเช่นกัน

“หากส่งอดีตนักผจญภัยของราชอาณาจักรที่เราชักชวนมาได้ไปไว้ในสถานที่ที่จับตามองไม่ได้ อาณาจักรมนตร้าอาจรู้จากปากของพวกเขาได้ว่าพวกเราแอบเคลื่อนไหวยุติฝนน้ำระหว่างที่อาณาจักรมนตราต่อสู้กับราชอาณาจักร ควรให้พวกเขายู่ในประเทศไปอีกระยะหนึ่งจะปลอดภัยกว่าหรือไม่?”

“เรื่องนั้นไม่เป็นไรหรอก พวกเขารู้สถานการณ์ในปัจจุบันของราชอาณาจักรแล้ว ไม่คิดหรอกว่าคนที่เสียใจกับการต้องทอดทิ้งคนอื่นจะยอมเป็นมิตรกับประเทศโหดร้ายแบบนั้น... ถึงจะใช้เวทมนตร์ควบคุมจิตใจบังคับให้พวกเขาปริปากได้ก็เถอะ”

“ไม่ละ ปัญหาที่สำคัญกว่าคืออาณาจักรมนตรารู้ว่าประเทศของเรามีเมจิกแคสเตอร์ที่ใช้เวทมนตร์เคลื่อนย้ายได้หรือไม่?”

“...จะว่าไปแล้วก็จริงนะ”

“ถึงจะทำเหมือนไข่มุกโอเต็มในการเคลื่อนย้าย แต่นักผจญภัย อาจจะมองออกก็ได้ ถึงปิดปากไว้ก็ไม่ว่าหรอกว่าข้อมูลจะแพร่กระจาย ออกไปที่ไหนอย่างไร... นั่นเป็นไฟในมือใบหนึ่งของเรา ควรหลีกเลี่ยงไม่ให้ อาณาจักรมนตราล่วงรู้จะดีกว่านะ”

จินเต็น เดลัน เกลฟี่ส่งเสียงไอแค่ว่า

“...แยม ...โทซที ข้าเข้าใจความคิดนั้นดี แต่การปล่อยให้อีกฝ่าย เห็นไฟในมือก็ปลุกฝังความหวาดระแวงไว้ในใจของอีกฝ่ายได้ เพื่อไม่ให้ ทำอะไรโดยไม่ยั้งคิด... เป็นการหยุดการเคลื่อนไหวได้ไหม”

“ข้าก็เห็นด้วยกับความคิดของอาจารย์เช่นกันครับ... มีตัวอย่างแบบ ไตรแอดผู้ขึ้นด้วยสี ไม่ต้องวิตกขนาดนั้นก็ได้ครับ”

“ตายจริง จะมีคนรู้เรื่องนั้นอยู่กี่คนเชียว? รู้แค่ข้อมูลคลุมเครือว่า จอมเวทผู้ยิ่งใหญ่แห่งจักรวรรดิสมมาตรใช้เวทมนตร์ได้ในระดับไหนเท่านั้น ละมัง?”

“ถ้าเป็นพวกคนแบบนี้ก็น่าจะใส่ใจเรื่อง ‘เทเลพอร์เทชั่น’ ขนาดนั้นไม่ใช่?”

มีหลากหลายความเห็น เมื่อหัวหน้านักบวชสูงสุดตัดสินใจว่าถ้าเป็น แบบนี้คงไม่ได้ข้อสรุปแน่ จึงใช้วิธีฟังเสียงข้างมาก ส่วนข้อสรุปที่ได้ก็คือ การส่งพวกนักผจญภัยไปช่วยเหลือราชอาณาจักรมังกร

แต่สำหรับศาสนจักรแล้ว นักผจญภัยที่ชักชวนมาได้ไม่ได้แตกต่าง กับทหารรับจ้างเท่าไรนัก จึงไม่สามารถคาดหวังเรื่องความจงรักภักดีได้ ฝ่าย มั่นสมองของศาสนจักรที่อยู่ที่นี่จึงคิดว่าแม้พวกนักผจญภัยที่ถูกส่งตัวไป จะลงหลักปักฐานในราชอาณาจักรมังกรต่อไปอย่างนั้นก็ไม่เป็นไร การพา

พวกเขาออกมาจากราชอาณาจักรก็เพราะไม่อยากสูญเสียเผ่าพันธุ์มนุษย์
ที่แข็งแกร่งไปเท่านั้น เป้าหมายหลักไม่ใช่การเสริมความแข็งแกร่งให้
ศาสนจักรแต่อย่างใด

“ถ้าพวกเราคิดค้นวิธีสร้างสโครลระดับห้าขึ้นไปได้ก็ใช้ ‘เทเลพอร์-
เทชั่น’ ใต้ง่ายขึ้นหรอกนะ...”

“ทั้งที่ใช้เวลาหลายร้อยปีแล้วก็ยังไม่สำเร็จ แค่นั่นคว่ำไปทีละนิด
ก็พอแล้วละ”

หนึ่งในวิทยาการลับของศาสนจักรคือสามารถสร้างสโครลได้ถึง
ระดับสี่ ซึ่งถือเป็นวิทยาการที่ไม่มีอยู่ในประเทศแถบนี้ แล้วศาสนจักรก็ยัง
มีวิทยาการลับแบบนี้อยู่อีกหลายอย่างด้วย โดยคิดค้นขึ้นมาในระหว่าง
หลายร้อยปีมานี้เพื่อปกป้องมนุษย์และเอาชนะเผ่าพันธุ์ที่ยอดเยียมกว่า
มนุษย์

ยกตัวอย่างเช่น สร้างโพชั่นที่ถูกเรียกว่า ‘โลหิตเหวะ’ ได้เป็นผล
สำเร็จ แต่เพราะมีต้นทุนสูงกว่าประสิทธิผล จึงต้องทำการค้นคว้าเรื่อยมา

“แล้วทำไมราชันมนตรีต้องสังหารผู้คนมากมายขนาดนั้นด้วย?
ถึงเสียช่วยเหลือนิราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์จะถูกปล้น แต่แบบนั้นมัน
เกินไปแล้ว ทางกองทัพวิเคราะห์เรื่องนั้นอย่างไรบ้าง?”

“หนึ่งคือ เป็นการประกาศศักราช”

เมื่อจอมพลสูงสุดยกนิ้วขึ้นมาหนึ่งนิ้ว ก็มีหลายคนพยักหน้าเห็นด้วย

“สองคือ ไม่ว่าอย่างไรราชันมนตรีก็ยังเป็นอันเด็ดอยู่วันยังค่ำ”

“อาจถูกความเคียดแค้นที่มีต่อคนเป็นครอบครัวจนมองอะไรไม่เห็น
ก็ได้ แต่มันตรงกันข้ามกัน ถึงจะเป็นการรอโอกาสในการเปิดศึก แต่เมื่อ

ดูจากการกระทำที่ผ่านมาของราชันมนตรีแล้ว ครั้นนี้มันก็ดูแปลกไปจริงๆ”

“ครับ พวกเราฝ่ายกองทัพก็สันนิษฐานว่ามีโอกาสเป็นอย่างนั้นน้อยมากครับ” จอมพลสูงสุดพูดด้วยสีหน้าจริงจังมาก ทันใดนั้นก็เสียงพูดว่า “อย่ามัวแต่เล่นตัวเลยนะ” “แค่อยากเลียนแบบเรย์ม่อนก่อนหน้านี้นี่สินะ” “บางที่เจ้าก็ไม่ค่อยรู้จักกาลเทศะเหมือนกันนะเนี่ย”

“อะแหม... แล้วก็อย่างที่สามที่มีความเป็นไปได้สูงสุด” นิ้วที่สามถูกยกขึ้นมา “การสร้างแหล่งกำเนิดอันเด็ดจำนวนมากแบบเดียวกับฟุงราบคัชเซ”

ไม่ว่าใครก็ส่งเสียงครวญออกมาว่า มีความเป็นไปได้

เหล่าผู้ที่มีตำแหน่งสูงสุดของศาสนจักร ประเทศที่มีเมจิกแคสเตอร์สายศรัทธาอยู่มากมายต่างเข้าใจคำพูดของจอมพลสูงสุดได้อย่างลึกซึ้ง

คงเป็นการขยายดินแดนอันแปดเปื้อนเพื่อจะได้เอาอันเด็ดที่กำลังเกิดขึ้นไปไว้ที่ประเทศของตนนั่นเอง ปกติแล้วไม่มีทางเป็นไปได้หรอก แต่ถ้าเป็นอาณาจักรมนตรีที่มีราชาเป็นอันเด็ดเหมือนกันก็เป็นไปได้

มีข่าวลือว่าได้ฟุงราบคัชเซที่เป็นผืนดินแปดเปื้อนไปอยู่ใต้อาณัติแล้วด้วย บางทีอาจค้นพบอะไรบางอย่างจากที่นั่นจนคิดค้นวิธีแบบนี้ขึ้นมาได้ก็ได้

“ถ้าคิดแบบนี้ ก็คาดเดาการเดินทางมากตามัดไปของอาณาจักรมนตรีได้แล้วสินะครับ”

“ทำไมกัน?”

“สร้างผืนดินแปดเปื้อนขึ้นมาขวางสภาประเทศไว้ครับ เหนือก็เป็นโล่ป้องกันสภาประเทศได้แล้ว...”

“...ต้องการมีเรื่องกับศาสนจักรอย่างนั้นรี”

ภายในห้องมีแต่ความเงียบ แต่ละคนกำลังเปรียบเทียบความได้เปรียบของประเทศตนเองกับอาณาจักรมนตรา โดยเฉพาะเรื่องกำลังทหาร ไม่ว่าใครก็ต้องนิ่งเงียบ ไม่มีใครทำสีหน้าเรียบเฉยได้เลย

หากนึกถึงข้อมูลที่รู้มาจากการประชุมครั้งก่อนแล้วก็ไม่แปลก สงครามกับราชอาณาจักรที่ทุ่งราบคัชเชทำให้ทุกคนเห็นได้ชัดว่าอาณาจักรมนตรามีอำนาจแข็งแกร่งเพียงใด รวมทั้งเรื่องที่ชั่วช้าจนเกินไปด้วย

ถึงจะมีไฟตายของศาสนจักร คัมภีร์นิลกาฬและมนุษย์ทเวแล้ว ก็ยากที่จะต่อกรได้ แคมยังมองไม่เห็นกันบังของอาณาจักรมนตราเลย ยิ่งตรวจสอบมากเท่าไรก็เห็นแต่ห้วงอวกอันมืดมิดมากขึ้นเท่านั้น

“ไม่ว่าจะมีกำลังพลมากขนาดไหนก็ไม่เพียงพอหรอก ควรเชื่อมสัมพันธ์กับสภาพประเทศในทุกด้านจะดีกว่า”

“หากถึงคราวฉุกเฉินจะได้ให้ส่งกองหนุนมาช่วยนะนะ”

ทุกคนมีรอยยิ้มราวเหยียหยัน

ไม่มีทางส่งกองหนุนมาช่วยเหลือประเทศนี้หรอก

มันเป็นเรื่องที่เราคุ้นอยู่แล้ว

ประเทศที่มีหลักคำสอนและเป้าหมายแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงจะให้ความร่วมมือกันอย่างแท้จริงได้อย่างไร ถ้าได้เป็นพันธมิตรกันก็อาจคาดหวังเรื่องส่งกองหนุนมาช่วยเหลือได้ แต่ไม่มีทางที่แพลทินัม ดราagoonลอร์ด จะมาด้วยตัวเองเด็ดขาด

ในกรณีที่ประเทศใดประเทศหนึ่งล่มสลาย ประเทศที่เหลือก็ต้องรับแรงกดดันของอาณาจักรมนตราไว้แต่เพียงผู้เดียว เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้

เกิดเรื่องแบบนั้น การให้สองประเทศร่วมมืออย่างเต็มที่จะเป็นวิธีที่ชาญฉลาดกว่า แต่ถ้าสมมติว่าเป็นอย่างนั้นจริงๆ หากสองประเทศร่วมมือกันให้กองทัพสัมพันธมิตรบุกไปโจมตีอาณาจักรมนตราจนเอาชนะได้ หลังจากนั้นจะเป็นอย่างไรกัน ชั่วพริบตานั้นสภาพประเทศกับศาสนจักรก็ต้องกลับมาเป็นศัตรูในโลกเสมือนจริงอยู่ดี

ถ้าคิดถึงเรื่องหลังสงครามสักเล็กน้อย ก็ต้องวางแผนปล่อยให้ทหารของอาณาจักรมนตราเข้าไปในประเทศอีกฝ่ายให้มากที่สุด แล้วถ้าการเป็นพันธมิตรทำให้มีการหลั่งไหลของผู้คนเพิ่มมากขึ้น สงครามข่าวสารจะต้องรุนแรงยิ่งขึ้นกว่าตอนนี้แน่

ถึงจะเป็นพันธมิตรกับสภาพประเทศไป ก็ไม่อาจไว้วางใจได้อย่างเต็มที่หรอก

การคิดว่าจะต้องเอาชนะโดยศาสนจักรเพียงลำพังยังเป็นการมองโลกในความเป็นจริงมากกว่า

ต่อให้ต้องต่อสู้กับอาณาจักรมนตรา ก็ควรหลีกเลี่ยงสงครามเต็มรูปแบบที่จะทำให้ทั้งสองฝ่ายล้มไปพร้อมกัน เพราะแบบนั้นจะกลายเป็นประโยชน์กับสภาพประเทศได้

ในทางอุดมคติแล้ว ต้องให้สามฝ่ายคานอำนาจกัน แต่แบบนั้นจำเป็นต้องมีพลังที่ใกล้เคียงกัน

“จะยอมบุกเข้าให้อาณาจักรมนตราก็ไม่เลวหรอก ใช้เวลาหลายสิบปีหรือหลายร้อยปีแกล้างย้อมศีโรราบแล้วแอบทำลายอาณาจักรมนตราจากภายในก็เรียบร้อย ตอนนั้นคงรู้เกี่ยวกับกิจการภายในของอาณาจักรมนตราแล้วด้วย”

“กระทั้งจักรวรรดิยังเป็นอาณานิคมได้ คงไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้หรอก แล้วจากที่ดูๆ มากี่ไม่ได้ปฏิบัติกับจักรวรรดิเลวร้ายขนาดนั้น”

“แต่จะทำให้ราษฎรยอมรับได้รึ?”

“เป็นเรื่องยาก ชาวเมืองทั่วไปจะยอมรับได้อย่างไรกัน เปล่อยๆ อาจเกิดจลาจลก็ได้”

“ใช้อำนาจควบคุมพวกโง่เง่านั้นไว้ก็เรียบร้อยแล้ว”

“เฮ้ จะสุดโต่งเกินไปแล้ว นั่นเป็นวิธีสุดท้ายต่างหาก อย่างแรกคือ ชาวเมืองไม่ได้รู้ข้อมูลทุกอย่างเหมือนกับพวกเราหรอกนะ”

“แล้วจะให้ข้อมูลแบบเดียวกับพวกเรานะรึ? เพราะมีบันทึกทางประวัติศาสตร์ว่าการทำแบบนั้นเคยทำให้ชาวเมืองก่อจลาจลมาแล้ว ถึงกลายมาเป็นรูปแบบเหมือนตอนนี้อยู่”

“อย่าเพิ่งหัวร้อนสิ ถึงอาณาจักรมนตราจะยึดเมืองหลวงได้ ก็ต้องแบ่งเวลาสำหรับปลอบประโลมจิตใจผู้คนหรือดูแลเรื่องการปกครองไม่ใช่รึ ถ้าคิดเรื่องหลังจากนั้นแล้วก็ยังมีเวลาอีกนิด...”

“...ไม่ พูดซ้ำๆ อย่างนั้นไม่ได้หรอก อาณาจักรมนตราเคยทำลายเมืองและหมู่บ้านจนย่อยยับมาหลายแห่งแล้วนะ ไม่มีข้อจำกัดหรอกว่า จะไม่ทำอย่างนั้นกับเมืองหลวง”

ในเมืองหลวงมีผู้คนอาศัยอยู่มากมาย การบอกว่าจะสังหารทุกคนให้หมดจึงดูเกินความเป็นจริงเล็กน้อย แต่กังวลว่าถ้าเป็นอาณาจักรมนตรา ก็อาจจะทำอย่างนั้นก็ได้

“อันเดดที่เคียดแค้นสิ่งมีชีวิตรึ?”

“...เพราะที่เอ รันเทลไม่มีคนตายโดยไร้ความจำเป็นเลยประมาท

ไปหน่อย”

“อาณาจักรมนตราได้จักรวรรดิมาเป็นอาณานิคม และเอื้อมมือไปถึงราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์กับราชอาณาจักรมังกรแล้ว ส่วนตอนนี้ก็ไปบดขยี้ราชอาณาจักรอยู่ ควรคิดว่ารายต่อไปคือพวกเราจะตีกันนะ ยอมจำนนหรือยอมตาย ทางเลือกธรรมดาๆ สองอย่างที่ไม่มีทางเลือกเลยได้กำลังใกล้เข้ามาแล้ว เพื่อการนั้น... ถึงจะต้องมีเรื่องกับอาณาจักรมนตรา พวกเราก็ต้องคลี่คลายปัญหาอย่างหนึ่งให้ได้ก่อน”

“อืม ควรกำจัดเจ้าเอลฟ์เน่าเหม็นนั้นให้สิ้นซากเสีย ถึงจะไม่รู้ว่าจากนี้ไปความสัมพันธ์กับอาณาจักรมนตราจะเป็นอย่างไร แต่การเปิดศึกสองด้านเป็นสิ่งที่โง่เขลามาก”

ตั้งแต่ตอนที่อาณาจักรมนตราถือกำเนิดขึ้น ศาสนจักรก็แบ่งกำลังออกไปเพื่อทำลายล้างประเทศของเอลฟ์แล้ว จึงไม่สามารถทุ่มเทเรื่องของอาณาจักรมนตราได้อย่างเต็มที่

“การเป็นศัตรูกับอาณาจักรมนตราที่มีกำลังทหารอันท่วมท้นแบบซึ่งๆ หน้านั้นถือเป็นเรื่องที่เลวร้ายที่สุดก็จริง แต่หน้าที่ของพวกเราคือการคุมทางเลี้ยวโดยนี้ถึงสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุดไว้ด้วยนะ จัดการเจ้าพวกนั้นให้เสร็จในเวลาอันสั้นจะดีกว่า”

“ระหว่างที่เคลื่อนทัพไปราชอาณาจักร อาณาจักรมนตราคงไม่มายุ่งย่ามกับพวกเราหรอก แต่มีโอกาสที่จะคุมเชิงเพื่อไม่ให้พวกเราเคลื่อนไหวรับมือสถานการณ์ที่เปลี่ยนไปแบบกะทันหันได้ อาจเบี่ยงเบนความสนใจโดยการปล่อยอันเด็ดไว้ใกล้ๆ ขยี้แดนแล้วเสแสร้งว่าเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติก็ได้ ทางนั้นก็ควรเตรียมรับมือไว้ในระดับหนึ่งนะ”

“นั่นสินะ... ในเวลาเดียวกัน...ก็ควรเหลือความเป็นไปได้ที่เรียกว่า
เผ่าพันธุ์มนุษย์ไว้สักหน่อย”

หลายคนพยักหน้าด้วยสีหน้าบึ้งยาก

“ให้ประชากรส่วนหนึ่งลี้ภัยไปที่ดินแดนแห่งความหวังของพวกเรา
ไม่สิ ไปสู่ความอาวรณ์แห่งความสิ้นหวังสิ”

ถึงจะพูดว่าลี้ภัย แต่นอกศาสนจักรไม่มีประเทศที่พึ่งพาได้เลย แล้ว
ก็ปล่อยให้กลายเป็นชนเผ่าเร่ร่อนไม่ได้ด้วย

ศาสนจักรมีที่หลบภัยนอกประเทศเพียงแห่งเดียวเท่านั้น สถานที่
ที่เรียกได้ว่าเป็นหมู่บ้านลับแล... แต่เดิมแล้วเป็นสถานที่ที่เผ่าพันธุ์มนุษย์
หลบหนีไปอาศัยด้วยความหวาดกลัวเมื่อหกร้อยปีก่อน

ผู้ที่คอยปกป้องที่นั่นอยู่ก็คือหนึ่งในคัมภีร์หกเขตสี่ คัมภีร์ฐูลิน

“...ถ้าจะลี้ภัยก็ควรเตรียมการไว้ตั้งแต่เนิ่นๆ ใครจะเป็นผู้คัดเลือก
ล่ะ?”

“เลือกส่งเดชไม่ได้หรอก พวกเราต้องอยู่ต่ออยู่แล้ว ดังนั้นให้แต่ละคน
เลือกตัวแทนมาแล้วให้ตัวแทนคัดเลือกดีไหม?”

“ไม่ละ ท่านไรเลนแซนควรจะไปนะ”

“อะไรนะ?”

“เพื่อพวกเราตายกันหมด ท่านที่เคยสังกัดกับคัมภีร์นิลภาพก็ช่วย
ปกป้องและชี้นำผู้คนที่ยังเหลืออยู่ได้ไม่ใช่รี?”

“ตอนนั้นข้าไม่ได้เก่งเหมือนเมื่อก่อนแล้ว ไม่ว่าสถานการณ์ไหนก็ต้อง
มีคนที่จะต้องอยู่ มีพวกคนที่อยู่ระดับสูงสุดขององค์กรอยู่ด้วย ไม่อย่างนั้น
ผู้คนจะรู้สึกไม่ไว้วางใจนะ”

“แต่ว่า...”

“ไม่ละ”

“ข้าคิดว่า...”

เริ่มมีการโต้แย้งอย่างเร่าร้อน กระทั่งหัวหน้านักบวชสูงสุดพูดว่า

“ถกเถียงกันไปก็ช่วยอะไรไม่ได้ ถึงจะเป็นเรื่องสำคัญ แต่ตอนนี้ยังมีเวลาอยู่อีกเล็กน้อยไม่ใช่รี”

“ไม่มีใครโต้แย้ง

“ดีมาก ถ้าอย่างนั้น... มาคุยเรื่องที่สำคัญที่สุดกันเถอะ จะปล่อยพวกเอลฟ์หนีไปได้ มีแต่ไอ้ราชาเอลฟ์ระยำนั่นเท่านั้นที่ต้องไล่ต้อนให้จนมุม”

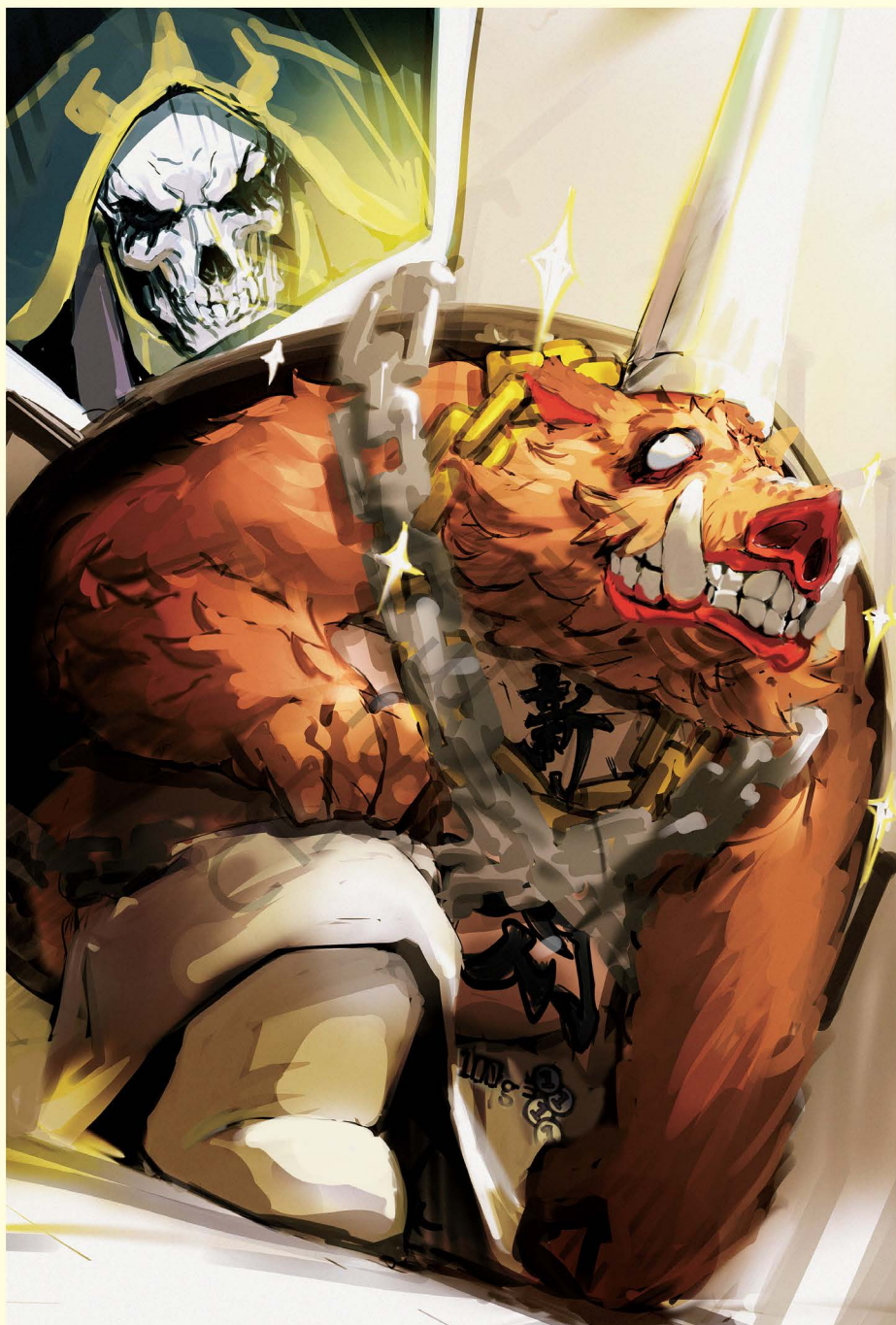
หัวหน้านักบวชสูงสุดทำสีหน้าเครียดแค้นราวเปลี่ยนเป็นคนละคน เรย์มอนจึงพยักหน้าตอบว่า

“ต้องมอบตัวเลือกให้สิ้นสมสิ้นใจครับ”

“อืม ถึงแฟลทินัม ดราก้อนลอร์ดจะรับรู้ได้ว่าเด็กนั้นออกไปนอกประเทศ แต่ภายใต้สถานการณ์นี้คงไม่พูดอะไรมากหรอก โดยส่วนตัวแล้วอยากจะมอบความทุกข์ทรมานทั้งมวลในโลกนี้ให้กับราชาเอลฟ์นั่นแล้วค่อยฆ่าทิ้งนะ... แต่ความสุขของเด็กนั้นต้องมาก่อนเป็นอันดับแรก ฝากด้วยนะ”

“เข้าใจแล้วครับ”

Copyright

Copyrighted material

เมื่อไอแซคพลิกอ่านเอกสารในแฟ้มเล่มหนาเทอะทะจนจบแล้ว ก็ประทับตราของตัวเองไว้ตรงมุมของหน้าแรกสุด จากนั้นมีอาการลังเลใจ เล็กน้อยแล้วประทับตราอนุมัติอีกครั้ง เท่านั้นเรื่องที่อยู่ในแฟ้ม สำหรับไอแซค คือวิธีแก้ปัญหาด้านการเมืองระดับสุดยอดก็ได้รับการอนุมัติแล้ว จากนั้นไป อัลเบิร์ตจะเป็นผู้คัดเลือกบุคลากรแล้วเริ่มเดินทางไปสู่เป้าหมายทันที

ไอแซคส่งแฟ้มให้ลูมิแอร์ที่ยืนรออยู่ข้างๆ เท่านั้นงานสุดท้ายของวันนี้ ก็เสร็จสิ้นแล้ว

ไอแซคยับสายตาไปทางนาฬิกา

เข็มชี้ไปที่เวลาสิบโมงสามสิบนาที

เวลาเริ่มงานของไอแซคคือสิบโมง หมายความว่าตั้งแต่เริ่มงานมา เพิ่งผ่านมาได้แค่สามสิบนาทีเท่านั้น แต่พักนี้มักเป็นแบบนี้เสมอ แต่เดิม งานส่วนมากของไอแซคก็เสร็จก่อนเที่ยงอยู่แล้ว แต่ถึงจะเป็นอย่างนั้นก็ยัง ถือว่าเร็วเกินไป

ถ้าเป็นซุสกี ซาโตรุสมัยเป็นพนักงานบริษัทคงไม่มีทางได้เข้างานสาย ขนาดนี้หรือ? ไม่รวมตอนมาทำงานสายได้ แต่นี้เป็นเพียงสามัญสำนักของ ซาโตรุ สำหรับคนที่ทำงานกับบริษัทยักษ์ใหญ่แล้ว การเริ่มงานสายนั้นไม่ใช่ เรื่องแปลก แล้วจากที่เคยชินจากพวกอูลเบิร์ตก็ทำให้รู้ว่าแค่มีระบบเปลี่ยน

กะก็ถือว่าโชคดีแล้ว

แล้วเหล่าคนที่อาศัยในโลกนี้ เหล่าคนที่อาศัยในหมู่บ้านอย่างเอนริหรือเอนฟีเรียจะเป็นอย่างไร โดยปกติแล้วเวลาทำงานคือตอนที่ตะวันขึ้นและเข้าอนตอนตะวันตกดินนั่นเอง

ถึงจะเป็นสามัญชนในเมืองใหญ่ก็เหมือนกัน แค่มิช่วงเช้าสายกว่าและช่วงค่ำช้ากว่าเล็กน้อยเท่านั้น ส่วนสิ่งที่มีอิทธิพลมากก็คือมีแสงสว่างหรือไม่ ยิ่งเป็นชนชั้นสูงที่มีแสงสว่างจากเวทมนตร์อยู่มาก ก็มีช่วงค่ำช้าและเริ่มทำงานช้ามากขึ้นไปด้วย

แต่สำหรับนาซาลิกที่เริ่มงานสิบโมงทุกวันแล้วไม่ใช่อย่างนั้นเลย

นาซาลิกเป็นโรงงานนรกในโรงงานนรก

พวกเมตกรรมดาจะทำงานกันเป็นเวลานานโดยแบ่งเป็นกะเช้าและค่ำ พวกลูกน้องของโคคิวทส์ที่ฝ่ายมาอยู่เป็นกะก็เหมือนกัน เวลาพักผ่อนดูคลุมเครือ แทบไม่มีเวลาพักเบรกเลย ไม่มีแม้แต่เวลาอาหารว่างหรือเวลาสูบบุหรี่ด้วย

แต่ถ้าสิบเออร์เซ็นต์ไม่มีใครบ่นเรื่องถูกปฏิบัติอย่างไม่ยุติธรรมหรือมีอาการไม่พอใจเลย

ไออนซ์ที่อยากได้สถานที่ทำงานสีขาวยุติสุทธ์ผุดผ่อง เคยไปถามเรื่องแบบนี้มาจากพวกเมตกรรมดา

แต่พอได้ยินคำตอบก็ต้องคิดว่า ‘แม่พวกนี้เป็นบ้าไปแล้ว’ ไม่สิ ควรบอกว่ามีความจงรักภักดีสูงจะดีกว่า

ตอนที่อีกฝ่ายพูดด้วยสีหน้าจริงจังว่า ‘ถ้ามีไอเท็มช่วยให้ไม่เหนื่อยล้าก็ต้องทำงานแบบไร้ขีดจำกัดสินะคะ’ ไออนซ์ถึงกับขนลุกชูเลยทีเดียว แถม

สิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือยังเป็นพวกที่บอกว่า ‘อยากทำงานมากกว่านี้’ ด้วย
แต่ว่า... นั่นก็เป็นเรื่องก่อนหน้านี้เพียงเล็กน้อย

ถึงจะเป็นการยึดเย็ดตามใจชอบ แต่ไอ้นซ์คิดอยู่เสมอว่าอยากให้
สวัสดิการอย่างเต็มที่ ส่วนผู้ที่ไอ้นซ์ให้ความสนใจเป็นพิเศษคือพวกเมด
ธรรมดา

อย่างแรกคือพวกเธอมีไเลเวลต่ำมาก การที่มีรูปลักษณ์ภายนอกเป็น
หญิงสาวงดงามมีผลมากเช่นกัน ก็ไม่ได้เข้าข้างอะไรหรอก แต่เวลาเอามา
เปรียบเทียบกับพวกโคคิวทิสแล้วก็ต้องใจอ่อนทุกครั้ง

หากไอ้นซ์ออกคำสั่ง แทบทุกคนในนาซาลิคต้องทำตามคำสั่งของ
ไอ้นซ์ แต่การทำแบบนั้นอาจเป็นการบั่นทอนใจสู้ของพวกเธอก็ได้

จำเป็นต้องใช้การหวานล่อ

เพื่อการนั้นแล้วจึงต้องพูดอย่างนี้

ต่อจากนี้ไปพวกเมดธรรมดาอาจต้องเป็นเจ้านายและคอยให้คำ
ชี้แนะพวกเมดมนุษย์ก็ได้ ถ้าตอนนั้นบอกว่าปกติแล้วพวกตนทำแบบนี้
แล้วเป็นต้นเหตุให้พวกเมดมนุษย์ทำงานหักโหมจนเกินไปจะแย่เอาได้

เรื่องนี้ทำให้หลายคนไม่เห็นด้วยก็จริง แต่สุดท้ายก็ลดเวลาใช้แรงงาน
และเพิ่มเวลาพักได้เป็นผลสำเร็จ

เท่านั้นวันหยุดที่มีหนึ่งวันจากสี่สิบเอ็ดวันก็กลายเป็นสองเท่า

กลายเป็นสองวันแล้ว

ถึงจะคิดว่าไม่ได้เปลี่ยนไปเลยไม่ใช่ไร แต่ถ้ามากกว่านั้นจะมีเสียง
โต้แย้งพอสมควร จึงจำเป็นต้องพบกันครึ่งทาง

แล้วก็ยังไม่สามารถเอาระบบวันหยุด วันลากิจ วันลาพักร้อน และ

วันหยุดนักขัตฤกษ์มาใช้ได้ด้วย

ทั้งที่พวก NPC ไม่เห็นด้วย แต่ยังอยากเอาระบบวันหยุดมาใช้ให้ได้
นั้น ไม่ใช่เป็นการทำเพื่อพวกเมดเท่านั้น อาจจะเป็นเพราะซุสูกิ ซาโตรุ
แทบไม่เคยได้เกี่ยวข้องกับวันหยุดเลยรู้สึกหลงใหลก็ได้

ไออนซ์จึงคิดเกี่ยวกับวิธีการอื่นไว้ด้วย

นั่นคือการตัดสินใจว่าจะไม่ยอมทำงานมากนัก วางแผนเปลี่ยน
ความคิดให้คิดว่าถ้าระดับหือปอย่างไออนซ์ไม่ทำงาน พวกตนเองก็ไม่ต้อง
ทำงานขนาดนั้นก็ไม่ได้ไม่ใช่หรือ

ส่วนอีกเหตุผลหนึ่งคือถ้าคนไร้ความสามารถแบบตนชยันมากกว่า
ใครเพื่อน ก็อาจทำให้นาซาลิกเกิดความวุ่นวายได้

แต่ก็ล้มเหลวไปจนได้

เพราะทุกคนเปลี่ยนไปคิดว่าสิ่งที่ไออนซ์ไม่ทำงานนั้นถือเป็นเรื่อง
ปกติ ส่วนการที่พวกตนต้องพยายามนั้นเป็นเรื่องปกติ

ตอนแรกงานของไออนซ์แค่การประทับตราอนุมัติเกือบทั้งหมด แต่
ผลลัพธ์นี้ทำให้ไออนซ์มีงานน้อยลงไปอีก แน่ใจว่าเป็นเรื่องดีมาก หากคน
ไร้ความสามารถอย่างไออนซ์รับงานมาทำมากจะต้องเป็นเรื่องไม่ดีต่อนาซาลิก
แน่ แต่การทำให้คนอื่นต้องเหนื่อยก็รู้สึกไม่ดีเล็กน้อย

(เฮ้อ...)

ไออนซ์เบนสายตาไปมองด้านข้าง เมดสองคนที่มียี่สิบหน้าจริงจังและ
กำลังจ้องทางนี้เขม็ง ถ้าสบตากับเมดเวรไออนซ์กับเมดประจำห้อง ก็จะถูก
ถามทันทีว่า ‘มีอะไรหรือคะ’ จึงพยายามไม่สบตาด้วยเท่าไรนัก

(ไม่ต้องจริงจังขนาดนั้นก็ได้... อยากให้ผ่อนแรงตรงไหนมากกว่านี้